

VALÈNCIA-BARCELONA, BARCELONA-VALÈNCIA

El misteri d'un encontre

La setmana passada, per primera vegada clarament, les relacions institucionals entre el Principat i el País Valencià van funcionar com cal. Polítics valencians a Barcelona, barcelonins a València, van suposar un primer i fructífer acostament. Al darrere, un misteri i una corporació metropolitana —o dues.

A. Maresma Matas

Dimarts, dimecres i dijous Barcelona restà impregnada de València. Al carrer, cartells de Tàpies anunciaven l'exposició «Món i Misteri de la Festa d'Elx». La plaça del Rei, plena de murta, com si fos Corpus a València. Al barceloní passeig de Gràcia, a l'hotel Majèstic, conferència del president **Lerma** i encaixada amb l'alcalde **Pasqual Maragall**. Al Palau de la Generalitat, més encaixades, aquesta volta amb **Jordi Pujol**. A Santa Maria del Mar, **Antoni Berenguer**, dirigit el seu cor de cantaires, i una **Maria Aurèlia Capmany** molt feliç. Per acabar-ho d'arredonar, entrevista de **Lerma** a TV3. La política i la cultura juntes, agafades de la mà, donaren els seus fruits.

Tot començà, dimarts, a les vuit de la vesprada. El president **Joan Lerma**, convidat per l'Associació Catalunya i Futur, pronuncià una conferència en els salons de l'hotel Majèstic de Barcelona sobre el tema «Autonomies i política territorial». A l'acte, que comptà amb una presència discreta de públic, eren presents l'alcalde de Barcelona, **Pasqual Maragall**, l'ex-alcalde i actual president del club **Josep Maria Socias Humbert**, el conseller d'Administració Pública de la Generalitat valenciana, **Vicent Soler**, **Maria Sala**, presidenta de la Corporació Metropolitana de Barcelona, amb el portaveu socialista al Parlament Català, **Lluís Armet**.

I molts d'altres: **Emili Soler**, **Alfons Llorenç**, **Ximo Puig**, **Emèrit Bono**,

Dalt, escenificació del Misteri. Baix, Jordi Pujol visita l'exposició.

FOTOGRAFIA DE J. M. SOCIAS HUBERT

Jordi Borja i **Aina Moll**. El club Catalunya i Futur publicava precisament aquests dies un «Manifest sobre l'organització territorial de Catalunya i la realitat metropolitana» en què es posa l'èmfasi en la negativa a la supressió de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Aquest manifest és signat entre altres persones per **Anna Balletbó**, **Santiago Dexeus**, **Romà Gubern**, **Carlos Barral** i **Oriol Bohigas**. Després de la lectura del manifest, **Josep Pernau**, director del *Di-*

rai de Barcelona, féu un breu presentació de **Joan Lerma**, a qui dedicà paraules elogioses, i un itinerari emotiu entre els vincles culturals del Principat i el País Valencià. El president de la Generalitat valenciana començà la seva exposició fent referència a la necessitat de cooperació en «l'eix mediterrani» i advertint contra els perills de la «maranya institucional». En funció d'aquesta, en funció de l'existència de múltiples administracions que poden arribar a crear confusions al ciutadà respecte a quina instància cal adreçar-se en cada moment, **Joan Lerma** es pronuncià contrari a la institucionalització de les comarques i favorable a les mancomunitats municipals, sobretot si aquestes es feien seguint els eixos de desenvolupament traçats en les últimes dècades.

Posteriorment, es referí a l'experiència de la Cooperació Administrativa Gran València i relatà el seu fracàs, justificant-lo a la vista que aquest ens era format bàsicament per delegacions del govern central i no pels ajuntaments afectats. I en la manca de competències sobre la gestió de determinats serveis.

A partir d'aquí, el president de la

DOMINEC VIBERT

Generalitat valenciana explicà, en la part central de la seva conferència, la creació d'una nova entitat metropolitana de València i el seu cinturó comarcal. Assenyala que aquesta naix calcada sobre el model de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Tot i que l'ambient era de clares referències, i suport, a la CMB, **Lerma** evità amb prudència pronunciar-se respecte a la polèmica entaulada entre aquesta i el govern de la Generalitat, que en pretén la supressió.

Lerma a Maragall: «El Consell calca la Corporació».

Acabada la conferència, alguns membres de la Casa de València a Barcelona aprofitaren l'ocasió de tenir l'alcalde **Pasqual Maragall** tan a mà per preguntar-li sobre els seus xuts contra el porter de l'Espanyol. L'al-

calde, amb la simpatia que el caracteritza, respongué a tots els interrogants. Les preguntes serioses i les respostes, però, vingueren després a l'hora del sopar organitzat també pel club «Catalunya i Futur».

Sobre les paus i les visites

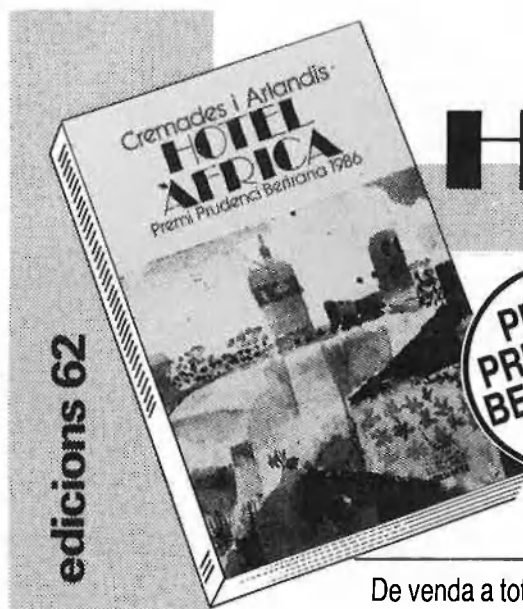
Joan F. Mira

No pense el malpensat lector que vull ficar cullerada en l'olla de la polèmica de moda. Ni m'hò ha demanat ningú, ni jo, de moment, en tinc les més mínimes ganes. Ja està bé, tanmateix, i em produeix gran

alegria, que un llibre escrit per un Mira (amb l'ajut d'un Mollà), i amb títol tret d'un llibre meu, siga causa de tants escarafalls, font d'ingressos per a l'editor, i «comidilla» local per cafès i redaccions. Que el Nostre Senyor els done a tots vida i salut. Del que vull parlar, ara com ara, és de dinars i de visites i d'altres prodigis urbans. En primer lloc, han dinat públicament els autors del llibre de la fama i el conductor de masses **Lizondo**. Amb gran còpia de fotògrafs i de declaracions. Sembla, segons la premsa diària, que això hem de considerar-ho molt important. Sembla que passarà a la història que: **Un:** El conductor de masses es manifesta disposat a transportar amb les pròpies mans el penó del rei en Jaume. **Dos:** El senyor Lizondo ha llegit un llibre escrit per dos intel·lectuals. **Tres:** Un intel·lectual afirma que voldria un regne de València independent, és a dir autònom, és a dir

DOMÈNEC UMBERT

L'endemà, la festa continuà. Acabat el tema de Política Territorial, **Vicent Soler** se'n tornà cap al Sud i pujà **Cebrià Ciscar**. Dimecres, tocava cultura. Entremig, més política pura. Visita de **Joan Lerma** a TV3, on **Enric Canals** li mostrà les noves instal·lacions de Sant Joan Despí. A la tarda, entrevista de **Joan Lerma** amb el pre-

FERRAN CREMADES I ARLANDIS

HOTEL ÀFRICA

La Tunísia d'avui, a cavall de dues civilitzacions, escenari d'aventures i canvis polítics, en una de les millors novel·les de Cremades i Arlandis.

De venda a totes les llibreries

El Balanci, 191. 208 pàgs.

que tot s'arreglarà quan el rei d'Espanya vinga al Puig a jurar els Furs o l'Estatut. Quatre: Que els valencians ens podem donar fraternalment la pau (i a partir d'ací ser molt importants i moderns), només a condició de negar tota dependència, filiació, participació, relació, etc., amb els catalans. Cinc: Que altres dependències i submissió més òbvies no tenen cap importància ni són obstacle per a la pau i la modernor.

Podria seguir, però no val la pena. Perquè en definitiva, la pau buscada és aquella de «Cautivo i desarmado...», etc. De tal manera que els nacionalistes valencians diguem-ne «catalanistes» (o siga, els qui almenys aquests 25 o 50 anys han estat al País Valencià simplement «els nacionalistes»), som proclamats vençuts, i se'ns reserva la sort històrica que com a tals ens correspon.

Només que, com ara ja no ens poden afusellar ni tancar en camps de concentració, la senyoreta Reyna ofereix la solució final: el museu paleontològic. Per a la Reyna, doncs, es tracta ja de fòssils (tan jovenets

que són, la majoria, ¡ai dolor!); per a Vicent Franch, som aproximadament enemics públics; per a l'Amadeu F., residus que entrebanquen alts dissenys de modernitat. És comovedor: tots d'acord per primera vegada. No hi ha res com trobar un bon enemic comú.

I tanmateix, la pau seria possible.

O l'armistici, almenys. Si, per exemple, cada part reconeguera a l'altra el dret a mantenir les posicions actuals. Pacíficament, si, per exemple, el conductor de masses Lizondo deixara d'unir-se a les alegries dels feixistes per sentències contra la llengua del seu país, i s'unira als que actuen en favor de la llengua en comptes d'amenaçar-los amb vessament de sang (la nostra sang, supose, no la d'ell). Seria una bona manera de començar: unir-nos per defensar la substància de les coses valencianes, en lloc trencar-nos el cap pel nom i pels accents. Ara mateix, a les escoles i als instituts, tenen una ocasió d'or: ¿està UV i companyia a favor o en contra que el valencià hi tinga una presència normal i crei-

xent? No ho deixeu escapar, col·legues, que ací no hi ha trampa.

Mentrestant, fora de polèmiques de fantasia, sembla que hi ha qui va per feina. Els presidents de les Generalitats, i els alcaldes de les capitals.

No és que siga tampoc de tanta transcendència, però és un contrast agradable. I, fa uns anys, segons quines visites eren tan mal vistes... Està molt bé que Lerma per fi vaja a Barcelona, i que Maragall (Maragall i Mira: alerta, ¡un altre!, que sa mare era del poble dels meus avis, més o menys) vinga a València. Primer, perquè a tots interessa, publicitat i promoció, consells i corporacions municipals o metropolitanes, etc.

Segons, perquè finalment uns i altres es deixen estar de pors, recels i reticències i altres collonades. Tercer, perquè podria començar a ser natural una cosa que sempre ho havia d'haver estat. Almenys, si la descendència i la filiació és proclamada perillosa i anticonstitucional, podríem anar fent amb la vella idea llorentina de la germanor. ¿O tampoc? Ai que em fa por que diguen que... □

sident de la Generalitat, **Jordi Pujol**. Era la primera vegada que els dos presidents tenien una entrevista formal i oficial a Barcelona. Tres quarts d'hora de conversa privada. A la sortida, fotos i preguntes dels periodistes.

El rerefons de la conversa restà, com sempre sol passar ignorat per la majoria. Sorgiren els tòpics: normalització lingüística, desconeixement i coneixement mutu. Conclusions: Al País Valencià no hi ha problemes lingüístics i cal més coneixement entre el Nord i el Sud. A les vuit del vespre, tocases, l'acte més lluit. La inauguració de l'exposició «Món i Misteri de la Festa d'Elx», al Saló del Tinell i la Capella de Santa Àgata. Al programa de mà dos textos, l'un de l'alcalde **Pasqual Maragall**; l'altre, de **Joaquim Ferrer**, conseller de Cultura. I tres logotips, signes d'una col·laboració fins ara única; per tant, històrica. L'escut de la Generalitat valenciana al mig, a la dreta, el de l'Ajuntament de Barcelona, i a l'esquerra, el de la Generalitat de Catalunya.

A l'entrada del president Lerma al Tinell, una florista que estava arreglant la murta de la plaça del Rei llançà un *piropo* al seu president. Més d'un periodista es quedà sobtat, davant tanta exuberància verbal. Al ves-

Cebrià Ciscar i Aina Moll, primers contactes sòlids i públics.

tíbul, fortes salutacions dels dos presidents a l'alcalde d'Elx, **Ramon Pastor**, radiant. **Maria Aurèlia Capmany**, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, obrí l'acte. El seu discurs fou el més entusiasta. Ningú no ha batallat amb tanta estima com ella perquè la cantata del Misteri isqués fora de la ciutat d'Elx. Com un homenatge a aquesta ciutat, recordà que no n'hi havia prou d'anar a veure l'exposició, ni el concert. Que la ple-

nitud de la Festa se'ns apropava gràcies a l'esforç de les tres institucions, però que seria bo que tothom s'animes a anar a veure la Festa a Elx, el dia de la Mare de Déu d'Agost.

A continuació, va prendre la paraula el president **Joan Lerma**, que féu un discurs brevíssim, però contundent, amb la seva salutació «Benvinguts sia qui a sa casa és», fent ús de la dita popular valenciana. Agrai el suport de les dues institucions i remarcà

com la tradició pot ser un camí cap a la modernitat. Afegí la seva satisfacció pe la presència de la societat viva valenciana a Barcelona. Tancà el torn dels parlaments el president de la Generalitat de Catalunya, **Jordi Pujol**, que mostrà la satisfacció i l'esperança per tota una sèrie de col·laboracions que s'han establert amb el País Valencià. Remarcant que havia trobat en el «seu president i en el seu conseller una col·laboració molt positiva». **Jordi Pujol** va voler-se fer ressò de l'exemple, que, segons ell, dóna la ciutat d'Elx, «una ciutat moderna que és fidel a la tradició és la demostració de com es pot combinar la cultura i l'esperit».

Mentre apareixia el xampany i els convidats es relaxaven, les autoritats començaren a visitar l'exposició sota la guia immillorable d'**Alfons Llorenç**. El president **Pujol** es fixà en tots els detalls, com és habitual en ell. Entre els assistents, personalitats del món de la cultura i de la política. No hi podien faltar ni **Raimon** ni **Analisa**, a qui tothom parava per preguntar sobre els seus concerts actuals tant a València com a Barcelona. **Rafael Suñerachs**, un dels millors compositors actuals i per tant un dels més igno-

rats, va aconseguir veure tota l'exposició després d'esquivar la comitiva.

Per als que encara no la coneixien en directe, les espurnes màgiques que irradia **Matilde Salvador** van ser un gran esdeveniment. Entre els intel·lectuals cal destacar la presència del gran estudiós de la nostra cultura, el pare **Batllori**. Entre els polítics de la cultura, els consellers **Cebrià Ciscar** i **Joaquim Ferrer**, **Ferran Mascarell**, **Miquel Vilar**, **Aina Moll**, **Oriol Pi de Cabanyes**, **Jordi Maluquer**, **Emili Soler**... El conseller Ferrer va comentar a EL TEMPS que «una flor no fa estiu», però que podia assegurar que en els propers temps hi havia moltes flors fruit de la col·laboració. La pròxima vegada Barcelona serà a València, amb una iniciativa cultural quasi enlestida.

Però qui sense cap mena de dubte haurà estat un testimoni excepcional d'aquest encontre, sense exageracions històriques, és **Emèrit Bono**, que ho ha seguit tot fil per randa. A banda de retrobar vells amics, com **Sebastià Serrano**, que no es va poder estar de saludar **Matilde Salvador** amb un «Com anem xiqueta», **Emèrit Bono** podria ser el veritable cronista. És per això que li vam demanar el seu diag-

nòstic concloent. Resumint les seves frases, han quedat tres adjectius ben clars: interessant, cordial i positiu. I això que només es tractava d'una visita político-cultural.

A València, divendres, **Pasqual Maragall** tornava la visita. Amb l'assistència dels quaranta-quatre alcaldes de l'Horta, del conseller d'Administració Pública, **Vicent Soler**, i de **Joan Lerma** i **Antoni Garcia Miralles**, quedava constituït el Consell Metropolità de l'Horta, un ens que haurà de fer oblidar als valencians d'aquesta comarca el que va significar el muntatge «Gran València», i que alhora pot servir de magnífica coartada per a projectes veïns.

El transvasament institucional té causes polítiques essencials. Si no, tal volta hauria estat molt més lent. Un encontre, doncs, quasi inevitable. **Maragall** comentà, en una roda de premsa anterior a la constitució del Consell, que no podia avançar a València, per deferència política, quines accions duria a terme el PSC si l'executiu català acaba amb el Consell Metropolità. Un debat al qual hem d'agrair, en gran part, el desbloqueig, que ja no s'entén, de l'aïllament entre dues capitals. □

RAIMON

FEBRER / 87

Dia 20

ELX

Gran Teatre,
22'30 hores

Dia 21

CASTELLÓ

Teatre Principal,
22'30 hores

GENERALITAT VALENCIANA

CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA

DIPUTACIONS D'ALACANT, CASTELLÓ I VALÈNCIA

Amb la col·laboració dels Ajuntaments de Sueca, València, Elx i del Patronat del Teatre del Raval.

